

J. Schousboes prædiken påskedag

Taler

J. Schousboe
Sognepræst

Dato

1. april 1945

Sted

Apostelkirken

Omstændigheder**Prædikentekst:**

Markusevangeliet kapitel 16, vers 1-7

1 “Kristus er opstanden!” - “Ja, han er sandelig opstanden!” Saadan hilste man hinanden i den gamle græske Kirke, naar man mødtes Paaskemorgen. - Denne dobbelte Hilsen rummer baade Paaskens Evangelium og Troens Bekræftelse af, at Jesus lever.

5

Budskabet om Kristi Opstandelse blev først forkyndt for Kvinderne Paaskemorgen af Engelen, der sendt af Gud talte til dem fra den tomme Grav, hvor Frelserens Legeme havde ligget fra Langfredag Aften. Kvinderne bragte Budskabet videre til Disciplene, og de fik det bekræftet, da Herren selv aabenbarede sig for dem. Nu kunde de baade forkynde Paaskebudskabet og vidne: “Han er sandelig opstanden”, - de havde selv set Herren.

10

Evangeliet om Herrens Opstandelse giver os først en glædelig og velsignet Paaske, naar vi faar Troens Forvisning: Jesus lever. Paa Pinsedagen forkyndte Apostelen Peter om Kristi Opstandelse, og Disciplene bragte Evangeliet om den korsfæstedes Sejr over Døden ud i en Verden, der var mærket af Forkrænkelighed og Død. Den Forvandling, der var sket med dem fra Langfredags lammende Sorg til Paaskens ukuelige Glæder var et stærkt Livets Vidnesbyrd om Kristi Opstandelse. De havde selv mødt den opstandne.

20

Det var der, der havde forvandlet deres Sorg til Glæde. De kristne Martyrer vidnede ogsaa ved deres frimodige Død om ham, der havde sagt til sine Disciple: “Jeg lever, og I skulle leve.” Evangeliet om Kristi Opstandelse er stadig blevet forkyndt af Mennesker, der ejede Troens Forvisning i deres Hjerte: Jesus lever.

25

Den dødsmerkede Menneskeslægt trænger til Paaskeevangeliet om Livets Sejr over Døden; men hvordan faar man Paaskeglæden i Eje? Efter sin Opstandelse

aabenbarede Herren sig for sine Disciple. En af de første, der gik Jesus at se, var Peter.

30

Han, der engang i sin Nød havde raabt til Jesus: Herre, frels mig! - som havde sagt til ham: Herre, til hvem skal vi gaa hen, du har det evige Livs Ord, - og som kunde aflægge Bekendelsen om ham: Du er Kristus, den levende Guds Søn. Disciplene var af Sandhed, derfor var de i deres Liv fundet hen til Jesus og var kommet til Troen paa ham, og det var for dem, den opstandne aabenbarede sig, saa at de maatte prise og takke Gud for det levende Haab, de havde faaet ved Jesu Kristi Opstandelse fra de døde.

35

Den kristne Menighed har lige siden Apostlenes Dage forkyndt Evangeliet om den korsfæstede og opstandne Frelser, og der, hvor dette Evangelium modtages, bliver der Paaskeglæde. -

40

Gennem Paaskesalmerne lyder Menighedens Tak til Gud for Paaskens Sejr. "Midt i Livet er vi i Døden," erkendte den Munk, der for tusind Aar siden skrev den middelalderlige Antifon: Media vita in morte sumus, som vi kender i Johannes Jørgensens Gendigtning: "Som en Flod med stærke, stride Vande strømmer Døden om os tung og kold..."

45

Ethvert Menneske – ikke mindst i den Tid, hvori vi lever – maa erkende Sandheden af, at "vi gaar til Døden, hvor vi gaar". -

50

Uden Paaskens Evangelium vilde Livet ende i Haabløshed og Mørke for ethvert Menneske. Mange har ogsaa erkendt det. Der er derfor dem, der ikke tør tænke paa Døden, andre siger: "Lad os spise og drikke; thi i Morgen dør vi." Men de, der tænkte alvorligt over Liv og Død, men ikke havde taget imod Paaskeevangeliet, de maatte erkende, at Tanken om Døden gjorde Livet haabløst. "Hvorfor leve, naar vi dog skal dø." "Lad længes, lad grædes med Evigheds-Savn." - Gud ske Lov, at vi har det evige Livs Ord at forkynde for en Verden, der ellers maatte fortvivle over Livets og Dødens Haabløshed. Om Mennesker, der staar saa hjælpeløse over for Døden, dog maatte lære at sige: Herre, til hvem skal vi gaa hen uden til dig, du har det evige Livs Ord!

55

60

Luther har skrevet en Salme om Ordene: Midt i Livet er vi i Døden; men han opfordrer ogsaa til at vende Ordene om og sige: Midt i Døden er vi i Livet, for han vidste, at den opstandne Frelser midt i Døden giver Frimodighed og Haab –

65

ja evigt Liv.

70 Det har mange Kristne vidnet om i deres Død. De kunde dø, for det var blevet
Paaske i deres Liv. Stefanus kunde, før de stode ham, sige: “Se, jeg ser Himlene
aabnet og Menneskesønnen staaende ved Guds højre Haand.” Da Frans af
Assisi skulde dø, vidste ogsaa han, at han gik hjem til Gud og kunde derfor takke
Gud for “vor Søster den legemlige Død”. Og for at tage et Eksempel fra vor Tid:
75 Den unge Mediciner Fred Aamundsen vidnede, da han laa for Døden: “Jeg har
set ind i Døden, og det var kun Lys.” Da Anders Stubkjær havde besøgt sin
dødsyge Broder og blev spurgt om, hvordan det gik med ham, svarede han:
“Han har det daarligt, han duer ingenting til – undtagen til at dø; men det er
han god til!”

80 Naar Dødens Mørke før eller senere lægger sig over os, Gud give da, at vor
opstandne Frelser maa være os nær i vor sidste Nattevagt og forvise os om
Sejren over Døden, saa at det maa lyde inde i vort Hjerte, selv naar vor Tunge
ikke mere kan tale: Jesus lever, og jeg skal leve med ham.

85

Kilde

Kristeligt Dagblad, Nr. 157, 49. Aarg. 01/04-1945

Kildetype

Dokumentation i avis, magasin e.l.

90

Tags

Danmarks besættelse 1940-1945, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet, Påskedag

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/j-schousboes-praediken-paskedag>

95

100